

РЕШЕНИЕ

№ 10788

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 22.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12040** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, вр. чл. 70, ал. 1 от Закон за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на У. И., ЛНЧ:[ЕГН] от мъжки пол, [дата на раждане] в П., [населено място], гражданин на П., етническа принадлежност - кашмирец, вероизповедание - сунит, семейно положение – женен, търсец международна закрила, с посочен по делото адрес, против Решение № УПВР- 71/07.11.2025 г. на интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят навежда твърдения за незаконосъобразност на оспореното решение, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалните разпоредби. Не били спазени нормите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, като изложените съображения, основаващи отказа, били изцяло незаконосъобразни, тъй като административният орган е игнорирал факта, че причините да напусне страната си са свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността му. Счита решението за немотивирано относно ситуацията в страната на произход, което било от съществено значение за спазване на забраната за връщане на бежанците - забрана за връщане на чужденец на територията на държава, в която е застрашена неговата свобода или живот, които принцип е уреден в чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и реципиран в българското законодателство в нормата на чл.4 ал.3 от ЗУБ. Евентуалното му връщане в страната на произход щяло да доведе до заплахата за живота и сигурността му. По изложените съображения оспорващият моли за отмяна на обжалваното

решение в едно със законните последици.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител на оспорващия.

Ответникът – Интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при МС, редовно призован не се явява и не се предсавлява.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

У. И., ЛНЧ:[ЕГН] от мъжки пол, [дата на раждане] в П., [населено място], гражданин на П., е подал Молба за международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР-3449 от 31.10.2025 г. на ДАБ при МС. Лицето е пристигнало в РПЦ С. – „ПМЗ – кв. Военна рампа“ от СДВНЧ ЛЮБИМЕЦ, бадж № 43042. Личните данни на молителя са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В проведено интервю с рег. № УП-18124 от 31.10.2025 г. чужденецът заявява, че е напуснал П. поради влошената обстановка в района, в който живеел Б.. Посочва, че родното му село се намира в близост до границата с И., където често се водели сражения и имало постоянен обстрел. По негови думи, районът бил силно миниран, като самият той пострадал при един от обстрелите - бил ударен от шрапнел и загубил пръст на ръката.

Кандидатът уточнява, че лично не е бил заплашван, нито е бил обект на преследване от властите или други лица. Определя себе си като косвена жертва на ^ военните действия в региона. Не е предприемал опит да се премести в друга част на страната, тъй като смята, че в другите градове местните жители не приемат хора от К..

Съпругата и децата му са останали в родното село. По негови думи, те живеят в постоянен страх заради стрелбите, като при обостряне на ситуацията се укрива в изграден под къщата бункер.

В П. чужденецът работил като електротехник на свободна практика. Посочва, че работата била оскъдна и доходите - недостатъчни за издръжката на семейството. Като основна причина за напускане на страната посочва липсата на работа и трудните икономически условия в региона.

След изтичането на работната му виза за Т. не успял да извади нова поради липса на средства. Всички налични пари използвал, за да стигне до Б., където се надявал да получи закрила и възможност за работа. Изразява намерение при евентуално уреждане на статута си в Европа да осигури по-добър живот за семейството си и впоследствие да ги вземе при себе си.

В хода на административното производство е установено, че за У. И. не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Установено е, че общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година. Посочената от молителя причина за напускане на страната му по произход не е свързана с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и затова не се оценява като релевантен за предоставяне на статут на бежанец мотив. Освен това, причина за напускане на страната му по произход, а именно финансови затруднения, не са свързани с неговата раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, и затова не се оценява като релевантен за

предоставяне на статут на бежанец мотив. Въпреки твърденията на молителя, че в страната му се води война, същите имат общ характер и не съдържат конкретни факти, от които да се установи, че той лично е бил засегнат от военни действия или че е бил обект на реална заплаха. Лицето не сочи данни за конкретни събития, при които е пострадал той или член на неговото семейство, нито за действия, насочени срещу него лично. Изведен е извода, че общата ситуация в страната по произход сама по себе си не е достатъчна да обоснове индивидуализиран риск от преследване или тежко посегателство.

За да формира своя извод, административния орган се е позовал и съобразил с Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисариат на Организацията на обединените нации за бежанците, според който мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г. „доброволно напуска е страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приклучение, или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Така въз основа на установената фактическа обстановка е направен безспорния извод, че лицето не е имало намерение да получи международна закрила в Република Б..

В резултат е прието, че посочените от молителя причини са хипотетични и не могат да обосноват предоставянето на международна закрила. Освен проверката, в полза на това становище е и аргумента, че той не е предоставил никакви писмени доказателства във връзка с евентуални посегателства срещу себе си. Всички тези факти и обстоятелства дават основание на решаващият орган да постави цялата бежанска история под съмнение и е наложен мотивиран извод, че в конкретния случай става въпрос за икономически мигрант, а не лице, нуждаещо се от международна закрила.

От проведеното интервю с У. И. се установява, че крайната цел на пътуването му е била да стигне до Европа. Жалбоподателят не сочи други релевантни причини, обосноваващи опасенията му за преследване - изрично заявява, че не е политически ангажиран, че не е бил арестуван или осъждан, и че не е имал лични проблеми във връзка с етническата, и/или религиозната си принадлежност. От събраните в хода на административното производство доказателства е установено, че спрямо пакистанския гражданин не е осъществено визираното от ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут. Освен това по време на интервюто У. И. посочва, че никога не е бил заплашван лично по посочените причини и не обосновава основателни опасения от преследване по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Решаващият орган е изложил мотиви, досежно хипотезата на чл. 8 ЗУБ. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ „преследване" е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост, което не се установява в конкретния случай. Жалбоподателят не твърди спрямо него да са предприети някакви реални действия на преследване, нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. По време на интервюто У. И. посочва, че никога не е бил заплашван лично по нито една от посочените причини и не заявява лично срещу него да е била отправена заплаха във връзка с разпоредбите на ЗУБ.

В резултат с Решение № УПВР- 71/07.11.2025 г. на интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет молбата за предоставяне на международна закрила на У. И. е била отхвърлена, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците.

На 07.11.2025 г., срещу подпис, решението е било връчено на жалбоподателя, като последният е бил запознат с неговото съдържание на език, който разбира, и това е удостоверено с подписа на преводач.

Въз основа на установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното:

Жалбата срещу решението е подадена чрез административния орган на 13.11.2025 г. Същата е процесуално допустима, подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита, и при спазване на 7-дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 2 от ЗУБ.

Административен съд – София - град, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК, счита жалбата за неоснователна, по следните съображения:

Оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен орган – В. Л., определена със Заповед № РД 05 - 255/05.05.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ, за интервюиращ орган.

Обжалваният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание, тъй като е надлежно мотивиран с посочване както на фактическите, така и на правните основания за издаването му. Обективизираните в решението фактически съображения са подробни, ясни и кореспондиращи на приложените правни норми, и дават възможност на лицето да разбере мотивите на административния орган да откаже международна закрила.

Не се констатира в хода на административното производство да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а оплакването в тази насока е неоснователно.

Оспореното решение е издадено в ускорено производство по реда на Глава VI, Раздел II. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, производство за предоставяне на международна закрила се образува с регистрирането на чужденеца по подадена от него молба за международна закрила. В случая чужденецът е регистриран на 31.10.2025 г. /л.54/, а оспореният акт е издаден на 07.11.2025 г., т.е. при спазване на срока по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ за произнасяне в ускорено производство.

В хода на производството пред решаващия интервюиращ орган при ДАБ, с търсеция закрила е проведено интервю, което е отразено в нарочен протокол № УП -18127/31.10.2025 г. /л.32/, прочетен на интервюираня в присъствието на преводач на разбираем за него език.

Съдът счита, че оспореното решение е съответно и на материалния закон.

Оспореният административен акт отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 59 от

АПК, тъй като е надлежно мотивиран с посочване както на фактическите, така и на правните основания за постановяването му.

Разпоредбите на чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, на които се е позовал интервюиращият орган, гласят, че молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля, като явно неоснователна, поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците.

Законосъобразно е прието, че не са налице субективният и обективният елемент на понятието „основателни опасения от преследване“ по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Няма доказателства и твърдения от страна на жалбоподателя, че е преследван поради своята раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, нито са налице дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Установено е от фактическите обстоятелства и изявленията на чужденеца по време на интервюто, че действителният мотив за напускането на държавата му по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила, а фактът, че молителят е искал да се установи в държава с по-висок стандарт на живот.

Не са установени данни и доказателства У. И. да е бил обект на действия на преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 5 от ЗУБ. Съгласно хипотезата на чл. 8, ал. 5, т. 6 от ЗУБ действия на преследване могат да бъдат насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца, което в конкретния случай не е налице.

От анализа на доказателствата по делото се налага извода, че изложените причини за искане на международна закрила не могат да бъдат свързани с нито един от релевантните признаци на преследване, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Така поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ правилно и законосъобразно искането за предоставяне на бежански статут е отхвърлено като неоснователно.

Освен това, от изяснената фактическа обстановка правилно е прието, че не са налице основания да се приеме, че жалбоподателя е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Налага се изводът, че молителят не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1 т. 1 и 2 от ЗУБ.

Нещо повече, за пълна обективност случая е разгледан и относно възможността за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Спрямо У. И. не е установено да е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. В тази връзка са изложени и съображения с тълкуването в решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело № С-465/07, на чл. 15, б. “в“ от Директива 2004/83/ЕО, че силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Горното е съобразено и са изложени мотиви в тази връзка в оспорения административен акт.

При произнасяне решаващият орган се е съобразил с приложената справка вх. № № МД-02-529/30.09.2025 г., от която е видно, че въпреки ситуацията по сигурността в П. е сложна и

променлива, общата обстановка в П. не дава основание да се приеме, че по отношение на молителя е налице страх от преследване и не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му.

Правилен и законосъобразен е извода, че за жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като не е заявено и установено член на семейството му да има предоставена закрила в Република Б.. От доказателствата по делото се установява и че не са налице и условията по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ за хуманитарен статут по други хуманитарни причини, поради факта, че И. посочва, че желае да получи международна закрила в Република Б., без да се позовава на причини от хуманитарен характер.

В оспореното решение са изброени визираните по-горе точки, и същевременно са изложени фактически твърдения относно липсата на условията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

Административният орган е посочил какво приема за установено по всяка от посочените основания за отказ, като в тази връзка неоснователни се явяват възраженията за липса на мотиви на решението.

Изложените в акта фактически обстоятелства са подробни, не са формални и бланкетни, и по мнение на настоящия съдебен състав надлежно мотивират явната неоснователност на подадената от чужденеца молба за закрила.

Не се констатира в случая предвиденото в чл. 70, ал. 1 от ЗУБ ускорено производство да е приложено неправилно по отношение на жалбоподателя, при наличие на поне едно от основанията по чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, и не е налице незаконосъобразност, годна да доведе до отмяна на обжалваното решение на соченото основание.

Актът е произнесен след като е съобразено с фактите и обстоятелствата заявени от интервюирания /жалбоподателя/, от общата обстановка в П. и установените факти в административното производство, подложени на подробен анализ, съобразен с нормативната рамка.

По изложените съображения правилно административният орган е намерил, че липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 и на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 13 от Закона за убежището и бежанците.

Предвид установеното наличие на фактическите предпоставки за издаването на акта на административния орган, както и съответствието им с направеното административно разпореждане, оспореният акт не противоречи на материалноправните разпоредби.

Решението съответства на целта на закона, не е засегнато от порок, налагащ неговата отмяна, и следва да бъде потвърдено, а подадената против него жалба – отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото се дължат разноски в полза на ответника, но тъй като не са заявени съдът не дължи произнасяне.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на У. И., ЛНЧ:[ЕГН] от мъжки пол, [дата на раждане] в П., [населено място], гражданин на П., етническа принадлежност - кашмирец, вероизповедание - сунит, семейно положение – женен, търсец международна закрила, с посочен по делото адрес, против Решение № УПВР- 71/07.11.2025 г. на интервюиращ орган към Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Съдия: